

blev syg nogle Dage, og saa inddrog Læremesteren hans Løn for de Dage, han var borte paa Grund af Sygdommen. Det fandt man dog var for glubsk, og nu er Sagen rejst igen i Anledning af Tilfældet i Kolding. Jeg vil anmode den højtærede Socialminister om nu endelig for en Gangs Skyld at faa afgjort denne 2½ Aar gamle Sag. Man taler saa meget om kinesiske Forhold, men jeg tror ikke, man i selve Kina kan præstere saadanne Ting, som man bl. a. i dette Forhold har kunnet præstere under det forhenværende Indenrigsministerium.

Ved at nævne dette Tilfælde fra Kolding kommer jeg ind paa en ny Sag, som jeg ogsaa vil bede den højtærede Socialminister tage sig af. I Læringslovens § 12, tredje Stykke, staar der, at Læringsen skal have Løn under Sygdom. Men nu er der nogle snedige Mestres, der har hittet paa at komme udenom denne Paragraf. De indretter Læringskontrakterne saaledes, at der staar et lille Vederlag som Løn, og saa bliver der ydet et andet Vederlag, naar Læringsen er til Stede og arbejder, og naar saa Læringsen udebliver paa Grund af Sygdom, Ferie eller Helligdag, bliver dette saakaldte Vederlag for Arbejdsydelse trukket fra. Jeg formener, at dette er ganske i Strid med Lovens klare Ord, men ikke desto mindre er Læringskontrakter af dette Indhold blevet godkendt af Arbejdsdirektør Vater. Arbejdsdirektør Vater afløste jo i sin Tid Frk. Black. Frk. Black nød almindelig Tillid indenfor Arbejdsløshedskassekredse, indenfor de Institutioner, som hun havde med at gøre. Om Hr. Vaters Forhold til disse skal jeg ikke udtale mig. Aarsagen til, at Frk. Black blev fjernet og erstattet med Hr. Vater, kender jeg ikke. Jeg har hørt onde Tunger, der har udtalt, at Aarsagen var den, at Frk. Black var radikal, medens Hr. Vater var Venstremand. Men jeg kan absolut ikke tro disse onde Tunger, jeg kan ikke tro, at det foregaaende Ministerium vilde handle saaledes: afskedige en politisk Modstander for at indsætte en Partifælle. Jeg tror, som sagt, ikke paa disse Rygter; men om Aarsagen til denne Ombytning vides i øvrigt intet. Men saavel i dette som i andre Tilfælde vil jeg rette en indtrængende Opfordring til den højtærede Socialminister om at belære saavel denne Embedsmand som andre Embedsmænd, der hører under hans Ministerium, om, at det er Samfundsinteresser, de skal varetage, og ikke specielt Arbejdsgiverforeningsinteresser. Det er nemlig

meget sjældent, at disse to Ting passer med hinanden.

Jeg kunde have Lyst til at beskæftige mig lidt med Statens Tryksager. Naar man ser ud over Bordene her i denne Sal, ser man jo, at det flyder rigeligt dermed, hver eneste Dag kommer der en Ladning af den Slags ind ad Dørene, en Del gaar i Papirkurven, en Del gaar hjem. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt noget af det kunde undværes; hvad den ene ikke har Brug for, har maaske den anden i høj Grad Anvendelse for, saa Nytten deraf skal jeg ikke komme ind paa. Men ikke alene her i Rigsdagen bruges der en Masse Tryksager, ogsaa ved samtlige andre Statsinstitutioner bruges der en Mængde; Jernbanevæsenet, Telegrafvæsenet, kort sagt alle Ministerier og samtlige Statsinstitutioner bruger en Mængde Papir og Tryksager. Allerede i 1912 blev Tryksagerens Værdi beregnet til 1 Mill. Kr. Mængden af Tryksager er ikke dalet, tværtimod, og Priserne har jo forandret sig en hel Del, saa jeg siger ikke for meget, naar jeg i dette Øjeblik vurderer samtlige Statens Tryksager til at udgøre en Sum af 3 Mill. Kr.

Disse Tryksager er for en stor Dels Vedkommende overdraget til Firmaet J. H. Schultz. Dette Firma er et Aktieselskab, men jeg tror for øvrigt ikke, der skal noget stort Lokale til for at rumme dets Aktionærer. Saa er der en Del, der gaar til forskellige andre Bogtrykkere, og en Del, ganske vist kun en lille Del, bliver udført i Nyborg Fængsel. Hvad det sidstnævnte Arrangement angaar, finder jeg, at det er ret uheldigt. Ikke saa meget, fordi det virker uheldigt i et Fag, hvor der i Forvejen er stor Arbejdsløshed, at en Del af Arbejdet bliver udført af Fanger, for det Forhold er Bogtrykfaget ikke alene om; men det Arbejde, Fangerne i Nyborg Fængsel udfører, er i det hele taget af en saadan Art, at de slet ikke lærer Faget derved; og naar derfor en saadan Fange løslades efter i flere Aar at have været beskæftiget ved saakaldt Bogtrykkerarbejde i Nyborg Fængsel, vil han aldeles ikke være i Stand til paa en hæderlig Maade at ernære sig i dette Fag. Det er dette, som jeg synes er det uheldige derved. Og at dette Fængselsarbejde i hvert Fald hidtil — jeg ved ikke, om det er blevet ændret fornylig — har været givet i Entreprise til en privat Mand, synes jeg gør Forholdet endnu uheldigere.

Men Synet af alle disse Tryksager, som saaledes udføres rundt omkring, dels